

Strandjutter

door Gerard DESSEYN

Zie jij ginder het breken van “da woater”?

Met gestrekte arm, de wijsvinger ietwat krom gebogen van de reuma, wijst hij mij de “plek”, daar waar het water van de Noordzee, door het spel van de golven, op een ondiepte te pletter rolt ...

“D’as de ‘binnenstroombank’”, leert hij mij. “Hoe diep is het daar, denk jij?”. Vorse tast hij als het ware mijn kennis af. Ik weet het niet, maar geloof dat hijzelf van de zee heel wat afweet.

Ik hou ook van de zee. Meer oppervlakkig dan. Als van een lief dat jij gaarne ziet. Zonder haar te beminnen, méér dan al de anderen.

In weer en wind staat hij, alleen of in gezelschap van andere jutters, op een beschutte plaats, vanaf de dijk de zee gade te slaan.

Gij kunt hem ook tegenkomen, moederziel alleen, met de handen diep in de borstzakken, “tjolend” langs de vloedlijn.

Eens toonde hij mij, met de nodige omzichtigheid, een deel van zijn buit. De vondsten van een strandjutter kunnen zeer variëren!

Kort na de Bevrijding spoelden er zakken bloem aan: meel zonder zemelen en van de beste kwaliteit. Alleen de buitenste korst was doordrongen van het zilte zeewater. Naarstige ambtenaren van de douane trachtten de jutters te beletten om hun “buit” aan wal te brengen. Een Engelse sergeant oordeelde dat het wél mocht ...

Eens vond hij een fles, met daarin een brief-in-vier-talen, opgesteld door een werkleider aan de toenmalige *Delta-werken* in Nederland. Hij verzocht om een antwoordje, ten einde een beter inzicht in de stromingen te krijgen.

Mijn zegsman putte verder uit zijn herinneringen. Een “grote buit” was het stranden van een Engelse sloep: de “*Windrush*”. Zij was, door het slechte weer en de beperkte zichtbaarheid, uit koers geslagen en op het strand vastgelopen. Een ruime hoeveelheid Engelse *roltabak*, van het merk “*Old Holborn*”, was nog aan boord. En ... van de bemanning geen spoor. *Smokkel*, dat was duidelijk. Zelf kreeg ik een viertal pakjes. Als getuige. Met zwijgplicht ...

Hij vertrouwde mij verder toe, dat een tweede, opmerkelijke “buit” de vondst en de berging was van een zeventigtal vaatjes Pale-Ale “*Watneys*”. Deze werden netjes geborgen in zijn bergplaats. Helaas!!! Zij bleken allemaal **leeg** te zijn en, daarbij, hij kon er geen weg mee ...

Een bierhandelaar heeft hem uiteindelijk uit de penarie gered. De hele operatie bleek een “scheet” in een fles.

Ja, volgens weetal de Dikke Van Dale is een strandjutter: iemand die het strand afloopt om zich aangespoelde goederen toe te eigenen.